

ת"פ (קריות) 18114-07-24 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (קריות) 18114-07-24 - מדינת ישראל נ' פלונישלו קריות

ת"פ (קריות) 18114-07-24

מדינת ישראל

נגד

פלוני

בית משפט השלום בקריות

[29.10.2024]

כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה עונשית בעבירת תקיפה סתם (שתי עבירות), לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) ובעבירת איומים (ריבוי עבירות), לפי סעיף 192 לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי התגורר הנאשם בבית הוריו עם אחיותיו א' ו'. ביום 1.7.24 שב הנאשם לבית המשפחה ודרש מאביו ומהאחות ש' כסף לצורך רכישת סמים וכשהשיבו שאין ברשותם כסף, בעט ברגלה של אמו שלוש פעמים. אחיותיו הפרידו בינו לבין האם בניסיון למנוע ממנו לתקוף אותה והוא בתגובה בעט באחות א', דרש ממנה ומהאם כסף לרכישת סמים ואיים עליהן באומרו "אם לא תתנו לי כסף אני ארביץ לכם". האחות א' ברחת מפניו לחדרה והוא רדף אחריה, בעט בדלת החדר ואיים כי "יראה לך מה זה".

חוות דעת פסיכיאטרית

2. במסגרת הליך המעצר הופנה הנאשם לחוות דעת פסיכיאטרית. מטעמים של צנעת הפרט לא ארחיב ובתמצית ייאמר כי הנאשם מוכר למערכת בריאות הנפש, הוא אובחן כסובל מסכיזופרניה פרנואידית עם שימוש בחומרים פסיכואקטיביים והפרעת אישיות דיסוציאלית ובעברו אשפוזים רבים כאשר מהאחרון השתחרר בחודש 6/24. בבדיקה הנוכחית לא נמצאה עדות למצב פסיכיאטרי וניכר כי התנהגותו נובעת מקווים עברייניים. צוין כי הוא מבין את טיב מעשיו, כשיר לעמוד לדין ואינו זקוק לאשפוז פסיכיאטרי או לטיפול דחוף. כן צוין שעמדת המשפחה לא עקבית ומעכבת את ההליך הטיפולי.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

3. אמו של הנאשם העידה לעונש וסיפרה על מצבו הנפשי. האם ביקשה שהנאשם יקבל טיפול וישוחרר וציינה כי אינה מפחדת ממנו.

4. ב"כ המאשימה הדגישה את הערכים המוגנים שנפגעו ואת חומרת המעשים וטענה כי הנאשם מהווה סכנה להוריו וגורם סבל למשפחתו. נטען למתחם ענישה הנע בין 10-20 חודשי מאסר והוצגה פסיקה. המאשימה הפנתה להליך קודם, שאף בו הורשע הנאשם בעבירות דומות כלפי הוריו, והדגישה את הצורך להעניק בכורה לשיקולי ההלימה וההרתעה. ברמה האופרטיבית עתרה המאשימה לעשרה חודשי מאסר בפועל, הפעלת מאסר מותנה במצטבר וענישה נלווית.
5. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה ועתר לקביעת מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה לבין תשעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. צוין כי האיומים נבעו ממצוקה ועבירת התקיפה היא ברף חומרה נמוך. הסנגור ציין כי עד לשנות העשרה המאוחרות ניהל הנאשם אורח חיים נורמטיבי ושירת בצבא באופן חלקי. כן ביקש לזקוף לזכותו את הודאתו, את קבלת האחריות והבעת החרטה וכן את עמדתה הסלחנית של האם והמצוקה הכלכלית והמשפחתית. בסיכום הדברים עתרה ההגנה למקם את עונשו של הנאשם ברף הבינוני - נמוך של המתחם לו עתרה ולהורות על חפיפה חלקית של המאסר המותנה.
6. הנאשם בדברו האחרון הביע חרטה על מעשיו, ציין כי לא ישוב עליהם וכי בכוונתו לשכור דירה ולהשתלב בגמילה. דיון והכרעה קביעת מתחם הענישה
7. הערכים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשם הם שלווה נפשית וביטחונם של המתלוננים, כמו גם פגיעה בתא המשפחתי. בהקשר זה אפנה לרע"פ 3719/21 פלוני נ' מדינת ישראל (07.06.2021) שם צוין: "זה לא מכבר, עמדתי על הפסול שבתופעת האלימות בתוך התא המשפחתי, ההרס שיכול להיגרם בעקבותיה, ובפרט הפגיעה בתחושת הביטחון של יושבי הבית, כבודם ושלמות גופם". במקרה זה מדובר בפגיעה בעוצמה קלה יחסית בערכים המוגנים, וזאת לאור סוג ועצמת האלימות שהופעלה כלפי בנות המשפחה וטיבו של האיום. עם זאת, אין להקל ראש באירוע כולו, שלבטח גרם לבהלה בבית וערער את שלווה נפשית וביטחונם של יושביו.

8. בבחינת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירות דומה שאין חולק שמדובר בהתפרצות ספונטנית ולא מתוכננת ואולם אין בכך כדי להפחית מחומרת האירוע. האלימות כלפי האם והאחות כללה בעיטות שלא גרמו לחבלה והאיום ברף חומרה נמוך יחסית. סיבת האירוע, כפי שתואר בכתב האישום המתוקן, היא סירוב בני המשפחה לתת לנאשם כסף על מנת לרכוש סמים. האירוע שהתפתח בשל כך לא היה קצר והנאשם יכול היה להפסיקו בכל רגע, אך הוא לא עשה כן וכל ניסיון של מי מבני המשפחה להרגיעו לא צלח. נקודה נוספת הראויה להתייחסות היא מצבו הנפשי וההתמכרות של הנאשם. על בסיס הנתונים שהובאו בחוות הדעת הפסיכיאטרית ניתן להניח ברמת ההוכחה הנדרשת (מאזן הסתברויות) שהמעשים נבעו במידה מסוימת ממצבו הנפשי (בשילוב התמכרותו לסמים) ועל אף שאין מחלוקת כי הוא כשיר לעמוד לדין, יש להביא נתון זה בחשבון במידה מסוימת. עם זאת, ראוי להדגיש כי עיקר ההתייחסות לנתון זה תהא בתוך המתחם ולא לעצם קביעתו.

9. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות בהן הורשע הנאשם מגוונת ובעלת מנעד רחב של ענישה והכל תלוי בנסיבות המקרה והנאשם. להמחשה, אפנה למקרים הבאים, בשינויים המחויבים: רע"פ 3210/19 פלוני נ' מדינת ישראל (12.5.2019), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בשלוש עבירות איומים כלפי אמו, הפרת הוראה חוקית והפרת צו בית משפט ונידון ל-45 ימי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות; ת"פ 55282-01-20 מדינת ישראל נ' אמין אבו נאג'י (2.4.2020), בו נידון נאשם לתשעה חודשי מאסר בפועל בשל כך שתקף את אחותו, סטר לפניה, זרק לעברה חפצים, איים על אמו והכה את אחיו במוט ברזל; ת"פ 17052-04-22 מדינת ישראל נ' גרבאן (19.9.2022), בו נידון עניינו של נאשם שדרש מאמו כסף על רקע שימוש בחומרים ממכרים ומשסירבה הכה בפניה וגרם לה לשטף דם ולנפיחות בשפה. באירוע נוסף אחז במקל מטאטא וכיוון אותו לעבר המתלוננת כמי שמבקש להכותה. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה נע בין מאסר בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל והשית על הנאשם 10 חודשי מאסר; ת"פ 53915-10-23 מדינת ישראל נ' טארק מיעארי (3.1.2024), בו נידון נאשם לחמישה חודשי מאסר בשל כך שאיים על בני משפחתו בשתי הזדמנויות, דחף את אמו, הפר הוראה חוקית והתנגד למעצר; ת"פ (קריית) 46380-07-24 מדינת ישראל נ' כהן (27.10.2024), בו הורשע הנאשם בעבירת הפרעה לשוטר, איומים ותקיפה סתם כלפי בני משפחתו על רקע דרישת כסף ונידון לארבעה חודשי מאסר בפועל והפעלת מאסר מותנה (כך שסה"כ הוטלו עליו שישה חודשי מאסר בפועל). כן אפנה להליך קודם בעניינו של נאשם זה (ת"פ 60821-02-23 מדינת ישראל נ' פרץ (14.5.2023)), בו הורשע בעבירות של דרישת נכס באיומים ותקיפה, בכך שדרש מאביו כסף לרכישת סמים תוך שאיים עליו שירביץ לו. משסרב האב, דרך עליו הנאשם וכן תקף את אמו במספר מכות אגרוף בגבה. נקבע מתחם ענישה הנע בין מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות לבין 15 חודשי מאסר. 10. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא עניינו, נע בין מאסר מותנה לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

11. ההגנה לא חלקה על כך שלא קיימים בעניינו של הנאשם סיכויי שיקום המצדיקים הקלה עונשית, לא כל שכן חריגה מהמתחם. בכל מקרה, אציין שלא התבקש תסקיר ולא הובאו בפני כל נתונים רלוונטיים בנושא. יש להצר על מצב זה ודומה שלאור העבר הפלילי הרלוונטי והרגלי צריכת הסמים, היה נכון לבחון את מסוכנות הנאשם כלפי בני המשפחה ולערער ניסיון לשלבו בהליך התואם את צרכיו. הדברים מתעצמים לאור העובדה כי הנאשם צפוי, כך נראה, לשוב לחיק המשפחה לאחר שחרורו.

12. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את גילו (כבן 40), את מצבו הנפשי כמשתקף מחוות הדעת ואת העובדה שקיבל אחריות מלאה על מעשיו וחסך בכך את עדות המתלוננת - אמו ואחיותיו. עוד הבאתי בחשבון את עמדת האם, אם כי לעמדה זו יינתן משקל מוגבל (ע"פ 2455-09-11 פלוראה נ' מדינת ישראל (7.12.2011)). כאמור, ישנה אפשרות סבירה שהנאשם ישוב להתגורר עם משפחתו ועל רקע בעיית ההתמכרות ממנה הוא סובל ואשר לא טופלה, מתחייבת המסקנה לפיה לא חל שינוי במסוכנותו כלפי בני הבית.

13. נקודה רלוונטית נוספת היא עברו הפלילי של הנאשם שאינו קל, וכולל אף עבירות איומים ואלימות כלפי הוריו. כן תלוי ועומד כנגדו מאסר מותנה שלא היה בו להרתיעו ולשנות את דרכיו. אציין שבגין הרשעה קודמת זו הוטלו על הנאשם חמישה חודשי מאסר בפועל וכשנה לאחר שחרורו ממאסר שב לבצע עבירות דומות על רקע זה. משכך, המסקנה היא שיש להטיל עליו עונש מאסר שיתן ביטוי לעקרונות ההלימה וההרתעה. נתון נוסף שיש להביא בחשבון הוא מצבו הנפשי. מעיון בחוות הדעת עולה שהנאשם אושפז ביום 15.4.24 ושוחרר ביום 11.6.24. במהלך האשפוז, ולאחר קבלת טיפול, מצבו השתפר והוא שוחרר לטיפול מרפאתי כפוי. העבירות מושא עניינינו בוצעו כשלושה שבועות לאחר מכן. אכן, הנאשם נושא באחריות פלילית למעשיו והוא אף כשיר לעמוד לדין, אך לאור סמיכות הזמנים שבין מועד האשפוז האחרון לבין מועד ביצוע העבירות, ובשים לב למחלת הנפש ממנה הוא סובל, דעתי היא שיש לראות במצבו הכולל כנתון רלוונטי לעונש אם כי באופן מתון (סעיף 40ט(6)+(7) לחוק העונשין; רע"פ 6640/14 פלוני נ' מדינת ישראל (13.1.2014); ע"פ 1727/14 מימון נ' מדינת ישראל (6.1.2015); ע"פ 1865/14 יצחק רוזנצוויג נ' מדינת ישראל (4.1.2016)).

14. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 5 חודשי מאסר בפועל.

ב. אני מפעיל מאסר מותנה בן שלושה חודשים שהוטל על הנאשם בת"פ 60821-02-23 (בית משפט שלום קרית, גזר הדין מיום 14.5.23) וזאת באופן מצטבר לעונש אותו הטלתי. אציין בעניין זה שלא מצאתי נימוקים ראויים לחפיפה של העונש כנדרש בסעיף 58 לחוק העונשין אלא דווקא לאור הדברים שצוינו לעיל, נכון להפעילו באופן מצטבר. סה"כ יישא הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו- 1.7.24.

ג. מאסר על תנאי למשך 5 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים מיום שחרורו כל עבירת אלימות פיזית כלפי גופו של אדם.

ד. מאסר על תנאי למשך שלושה חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים מיום שחרורו עבירות איומים. הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום. ניתן היום, כ"ז תשרי תשפ"ה, 29 אוקטובר 2024, במעמד הצדדים.